

Mesék az életről, a világmindenségről, meg minden

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy vezet szoftverfejleszt architekt. Ez az architekt egyszer felvette a telefont.

- Kiss Igor.

- Szia Igor, Péter vagyok. Átküldök neked egy anyagot. Még a héten el kell döntenünk, hogy megpályázzuk-e ezt a melót vagy sem. Több milliárdos megrendelésről van szó, és teljesen a profilunkba vág.

- De főnök, te is tudod hogy jövő hétfőn átadás van, és részben a kód review-kkal vagyok még mindig elfoglalva, részben az integrációs tesztek eredményeit kell kiértékelnem, részben pedig holnapra meg kell csinálnom a terveket is a következő fázishoz!

- Ez utóbbi ráér, legfeljebb adok addig némi dokumentációs melót a húsz emberednek, azzal úgyis mindig el vannak maradva a szoftverhez képest. A döntést viszont minél hamarabb meg kell hoznunk, úgyhogy tegyél félre mindent, nézd meg hogy meg tudjuk-e csinálni, és adj egy durva becslést is rá. Ahogy néztem, a követelmény leírás nagyon részletes, és ott egy telefonszám is hogy kit kell felhívni ha kérdésed van. Azt mondta, éjjel-nappal bármikor hívható.

- Oké, igyekszem!

- Szia, máris küldöm.

Katt.

- Ennyire sürgsen azért soha nem kellett még dönten. – gondolta Igor. – Mindenesetre a meló az meló, meg kell csinálni, bármi is legyen az, és a prioritások meghatározása mégiscsak a menedzser feladata. Azért a fene beleeshetne - tette hozzá gondolatban, hiszen félig már kialakult a fejében a következő fázis terve, amit most nagyrészt jól el fog felejtani, és kezdheti majd elől az egészet.

- Na nézzük, mission statement, vision, mi a fenének küld ilyen hülyeségeket ez a majom, aha, megvan, követelményelemzés. Na, lássunk neki.

A következő néhány órában Igor alaposan átrágta magát az elemzésen. Egy távvezérelt jármű volt szó benne, s mivel hasonlót már fejlesztettek, így ez is teljesen lehetséges fejlesztésnek látszott. Volt néhány trükkös követelmény – például a navigációt a jól bevált GPS vagy irányt helyett a nap meg a csillagok állásának elemzésével kellett megoldani a doksi szerint.

- Micsoda baromság, aztán majd minket okolnak ha éjjel felhs az ég, és nem látszanak csillagok, a járm meg majd ott áll és meg sem tud mozdulni. Tegyük csak bele bátran egy GPS modult is, a hardvereknek meg sem kottyan, a szoftveres meg legalább alternatív megoldásként tudja használni ha nem látszanak a csillagok.

Igor végigragra a követelmény elemzést, elolvasta a nem funkcionális követelményeket is (ismét látott furcsaságokat, nagyon extrém működési hőmérséklet tartomány, meredek leközúti lejtőszög, ilyenek), de ezek – főként a hardveresek problémája lévén – nem érdekelték különösebben Igor. Összeszedte a megvalósítandó fűzőket, megbecsülgette ket – részben a katonák számára nemrég teljesített távvezérlés tank fejlesztése során nyert tapasztalatai segítségével -, majd az egészet visszaküldte a főnökének.

- A melót részünkre el tudjuk vállalni, ha a mérnökök meg tudják csinálni hozzá a vasat, akkor a szoftveres résszel nem lesz baj – írta le önérzetesen az üzenetében.

Eltelt másfél év, a kutyú elkészült, le is szállították. Egy hónappal később jött az első hibariport:

- Az elért 1 másodpercen belüli válaszidő a járm nem képes teljesíteni!

Igor megkereste ezzel kapcsolatban a főnökét, hogy el tudná-e küldeni a megrendelőhöz, mivel k extrém módon letesztelték a gépet, és jobbára ezredmásodperces és századmásodperces válaszidőket kaptak. A főnöke felhívta a megrendelőt, majd elképedve átadta a telefont Igornak.

- Halló, a vezet szoftverfejleszt vagyok, és szeretném terepen ellenőrizni a járművet, mert mi soha nem tapasztaltunk hasonló késlekedést a válaszidőben – mondta.

- Az sajnos lehetetlen, mert a járm jelenleg épp a Holdon van! – hangzott a válasz.

- De... izé.... és honnan irányítják? – kérdezte Igor.

- Hogyhogy honnan, hát innen a Kennedy központból, a mission control terembl!

- Értem, köszönöm, viszont hallásra! – tette le a kagylót Igor mérgesen. Tisztában volt vele, hogy felhasználóval nem ordítózunk, különösen nem mielőtt a főnökével megbeszélne a problémát. De amint letette a telefont, máris elkezdett Péterrel kiabálni.

- De hiszen a Hold több mint 300 ezer kilométerre van a Földtől, a fény egy másodperc alatt oda sem ér, nemhogy megfordulhatna! Ezek a barmok miért nem írták le a követelmény elemzésbe hogy a Holdon akarják távvezérléssel használni?

- De hiszen leírták, ott volt a mission statement-ben is, meg a vízióban is! – válaszolta a főnöke.

- Basszuskulcs, azokban soha semmi hasznos információ nem szokott lenni, azokat nem olvastam – hebegte Igor.

- Nos, akkor jó lenne baromi gyorsan kitalálni valamit, mert különben a szerződés szerint kötbért kell fizetnünk, több millió eurót, ami nyomban csdbe vinne minket. – válaszolta hidegen Péter. – Most menj, és holnapra állj el egy megoldással! – tette meg hozzá.

Igor némi fejtörés után kitalálta, hogy a vezérlő oldali szoftverbe beletehet egy részletes Holdtérképet, és valami jósló algoritmus segítségével majd jól megbecsüli, hogy mi lehet a gép válasza adott utasításra. Ezt a választ még azelőtt megadja a vezérlőben, hogy a gép tényleg visszajelzett volna. Aztán ellenőrizi a jóslás pontosságát, és némi logika segítségével öntanuló módon idővel egyre jobb lesz. A felhasználó meg soha nem fogja észrevenni, legfeljebb csodálkozik hogyan szegtük meg a fizika törvényeit.

Kicsit fel is vidult, hiszen elég érdekes fejlesztésnek ígérkezett ez.

- Kell hozzá néhány hét, de a csapat meg tudja csinálni. – gondolta.

Tényleg megcsinálták, le is szállították. A NASA leellenrizte, és nem szólt semmit.

A kütyü a Holdon közben nekiütközött egy ismeretlen, a részletes holdtérképen nem szerepl tárgynak. Egy idegen rhajó volt az. Jelentette nyomban, hogy ismeretlen tárgyat talált, és azt is jelentette, hogy önállóan mozgó valamik jöttek ki az ismeretlen tárgyból. Igor öntanuló programja ezeket az információkat elre meg nem jósolhatta, így ezek nem is mentek át a szrn, az irányítóteremben senki nem sejtette, hogy mit talált a járm. Így aztán a gép - önálló döntési modulja is lévén - egyszerűen kikerülte az idegen rhajót, és faképnél hagyta az idegeneket. Az idegenek civilizációja rendkívül empatikus lényekből állt, akik szemében a teljes közöny halálos sértés, mi több, valóságos undorító betegségnek számított. Így aztán értesítették a közelben tartózkodó flottájukat, és egy évvel később a Földet teljesen lerombolták.

A NASA, amely spórolni akart azzal hogy fontos körülményt ha el nem is titkolt, de teljesen szokatlan helyre tett (a késbbi kötbér reményében), valamint Igor, aki az idejével akart takarékoskodni és ezért nem volt hajlandó elolvasni három bekezdést, soha nem tudta meg, hogy végs soron k az okai az emberiség és az egész Föld pusztulásának.

Így aztán attól kezdve boldogan nem léteztek, ha azóta fel nem támadtak.